

ki bi se zadovoljili z odpadki, nimajo kaj zataktniti. In ti sitni vrabčki, ti požeruhi — ej, ubožci so vender-le, ko začne zima pribijati. Metka naša ne dela izjeme nobene. Mater je poprosila, da sme zagrabititi malo v pšeno sè skledico in zdaj jo pogledajte! Z zadovoljnim obrazom gledata oče in mati skozi okno. Saj njiju hčerka dela lepo delo usmiljenja — celó do ubogih živalic. „No, srea je vže dobrega,“ reče oče.

Res dobro srcé, veliko srcé to! Za vse je v njem dovolj prostora, celó za uboge živalice — ptičice, ki nimajo pameti.

Otroci! ali zdaj veste, kako sem jaz izmeril Metki srcé?

Jaz pravim, dà! Kaj ne tedàj, kako bi se čudno slišalo: Velika Metka — majhen srček? Zatorej Bog živi majhno Metko pa veliko srcé! B.

Klobuk.

Otroci! Kdo vé, kaj je klobuk? —

Saj vam vže berem na ustnicah, da se vam čudno zdi, čemu vas to vprašam? A le počakajte! Vsak izmej vas misli na take klobuke, ki jih nosite na svojih glavah, kadar niste v cerkvi ali v učilnici. Toda jaz vam hočem danes povedati o druge vrste klobuku, ki mu vi morda še imena ne veste. In vender pravim, da je klobuk. —

Svetilko vsak pozna izmej vas, kaj ne dà! Zvečer se postavi na mizo in se prižgè, da vidite brati, pisati ali kar vže hočete početi. Kakor pa imate dečki na glavah svoje klobuke, tako imà tudi svetilka na sebi svoj „klobuk.“ Če bi vam rekel, da ima svetilka „širm,“ razumeli bi me morda poprej. Toda „širm“ je nemška beseda, pristno slovenska beseda za ta pomén pa je „klobuk,“ česar gotovo še ne veste. Kakor vas varuje klobuk po zimi pred mrazom in po leti pred solnčnimi žarki, tako vas varuje klobuk na svetilki, da se vam ne blestí preveč v oči ter vam oči zdrave ohrani. —

Zdaj torej veste, kakšen klobuk sem jaz mislil? —

A povedati vam hočem še, kakšen klobuk nosi moja svetilka? Ko bi ga videli, kar sline bi se vam cedile po njem, tako lep je!

Le potrpite, da vam ga malo opišem!

Iz papirja je, kaj pa dà, iz trdega papirja. Da je okrogel, kakor vsak klobuk, vže tako veste. Na vrhu ima medenast (mesingast) obroček, da se ne ožgè od luči. Ima pa po sebi vse polno naslikanega ali namalanega, kar si le morete misliti. Tu se vije dolga cesta, po kateri hodijo možički, ob cesti travniki in njive, za temi zopet kamenje in drevesca vsake vrste. Tù je vrtec ograjen, v katerem se pasó kravice in telički, tam zopet hosta, po kateri letajo srne in zajci. V ozadji se vidijo gore, po katerih hodi lovec z nabasano puško, po rebrih in koritih pa žuboré studenčki, ki se zbirajo v veliko reko. Preko reke je napravljen most in in po mostu se ljudje vozijo in hodijo. Vse to je naslikano!

Kaj pa še le, otroci, ako vam povem, da so na klobuku izrezljane tudi vsake vrste hišice; take, da še vi ne napravite takih hišic iz papirja ali še celó iz deščic. Najprvo je seveda cerkev z visokimi okni in še višjim zvonikom, raz kateri se vidi bronast — nè, papirnat zvonček. Malo v stran je učilnica, v katero korakajo otroci s torbami preko rame, kakor vi, kadar greste v učilnico. Drugod zopet je hiša z dvema nadstropjema, drugod zopet hišica z hodnikom, drugod zopet majhna kočá, tñ hlev, tam skedenj, tñ sušilnica, tam drvarnica in tako dalje.

In vse to je izrezljano iz papirja!

A to, kar je še najlepšega, povem vam na zadnje. Kakor veste, prižgemo luč samó po noči, kadar se ne vidi. In zdaj pomislite, kako mora biti to lepó, kadar se prižgè moja svetilka. Hkrati je razsvetljen ves klobuk: pri vseh okencih se prikaže luč v rdečej, višnjavej ali zelenej barvi, kakor je vže papir rdeč, višnjav ali zelen. Vse se svetlí, vse se giblje, vse žari in odséva! V srèkih vaših vam berem, kako radi bi vi videli jedenkrat mojo svetilko. Žal mi je, zeló žal, da ne znam slikati; ako bi znal, pa bi vam jo naslikal! Pa kaj bi tudi to pomagalo, ko vender noči in luči bi ne mogel naslikati. Nič drugega vam ne ostane, kakor to, da ste pridni. In če ste, imeli bodete tudi vi lahko tako svetilko, kadar bodete veliki. Drugače pa nè, nikakor nè!

B.

Ptičice po zimi.

reteklo leto meni ni bilo kaj milo. Vrglo me je za dlje časa v postelj ter mi pripravilo mnogo grenkih ur. Grenkeji pa, nego moja zdravila, bil je dolgi čas, kateri se me je lotil — ali imel lotiti. Takó namreč je hotel zdravnik. Prepovedal mi je pisati, čitati, govoriti, misliti, vzprejemati poséte, — prepovedal vsako zabavo. Kako-li bi me ne mučil dolgi čas? —

K sreči imelo je jedino okence moje spálnice razgled na vrt in od tam sem se nádejala, česar v hiši nisem imela: razvedrila. Skrbni zdravnik moj — hvala Bogu — ni mi prepovedal — gledati. — Sevéda cvetičjega krasú ali sadúnosnega drevja nisem tam ugledala, ker — bila je zima. Ledena slana in preko njè visoka snežena odéja sta pokrivali zemljo. Glad in mraz je pregnjal uboge ptičke in moji sohišniki, ki nimajo baš kamena tam, kder drugim človeškim bitjem bije sreé — napravili so jim mestece za krmljenje baš pod oknom moje spálnice, in takó sem sè svoje postelje lahko opazovala življenje in početje pri letajočih in odletajočih drobnih ptičicah. Marsikak prijeten prizor sem tu ugledala. Nad krmiščem razprostirala je stara črešnja svoje vejevje. Drobtinic, jedilnih ostankov, gnjilega sadja in peček potresalo je dobrosrčno dekletce prav pogostoma na krmišče. Prvi gostje v obednici so bili vrabei. Največkrat se jih je pripodila cela tólpa. Imenujemo je cestne páglavce mej ptiči in — po pravici: kajti redkokrat so se razšli brez tepeža in prepira. Po večkrat je bilo vrišćanje, da si si moral ušesa mašiti. Priletevsí planili so na drobtine, hoteč vsak imeti največji kos. Svojemu továrišu tako vrabče ničesa ne privošči. Kos, katerega si je tá izbral, zdi se ónemu boljši. Kako